

На вулицях Харкова

Все почалося з ідеї. Кажуть, в історичні часи ідеї просто літають у повітрі і їх можна зловити, просто відчуті і відтворити. В перші дні повномасштабного вторгнення ми з кількома друзями створили спільний чат, де кожен ділився хоч інформацією, яку можна було знайти в новинах або побачити самим. Було важливо триматися своїх у цьому новому небезпечному світі, в якому ми всі опинилися. На якийсь час ми всі занурилися в безкінечний потік новин і хвилюючих кадрів.

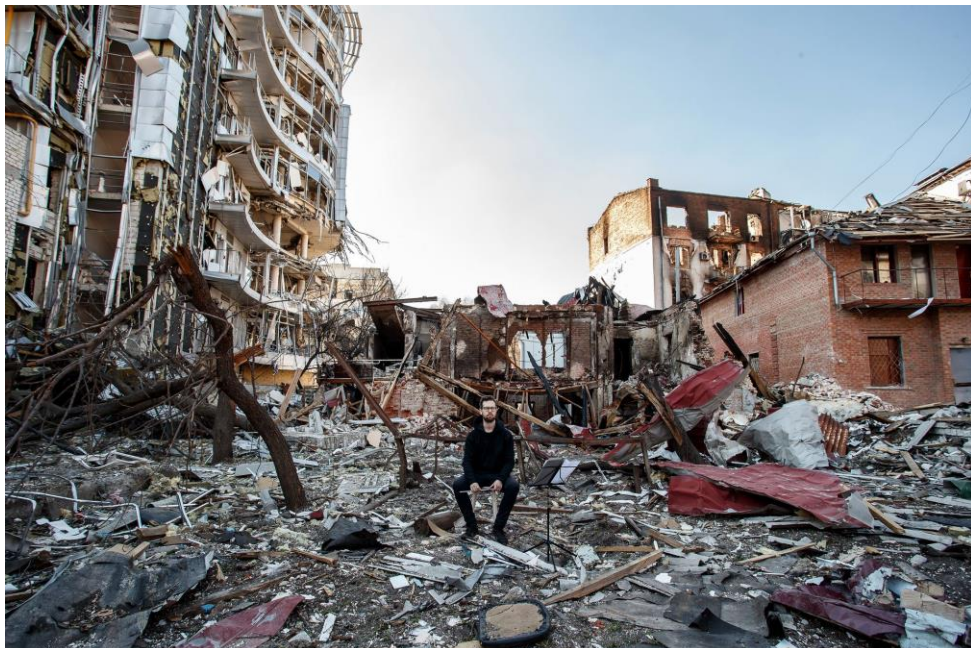

Прильоти ракет в центр нашого рідного міста дуже болісно відзивалися в наших думках. З одної сторони було відчуття нереальності, ніби знаходишся в якомусь сні або поганому фільмі, з іншої - дуже гостре відчуття самого життя, розуміння того що небезпека поряд і ти маєш щось робити для того щоб допомогти ближнім. Волонтерство, донати, розмови, пошук інформації, все це було важливим щоб структурувати свої думки і діяльність, і не поринути у розпач, розуміючи всю серйозність ситуації. Але перші дні думки були далекі від музики, її ніби не було на якийсь час.

Я почав їздити волонтерити, допомагати евакуювати людей на власному авто, привозити ліки та продукти знайомим, поступово пристосовуючись в цей новий воєнний Харків. Від відчуття того, що ми щось робимо для допомоги людям стало легше, і з'явилося бажання знову працювати, я знову взяв до рук інструмент. В якийсь момент я усвідомив свій новий робочий розклад - перша половина дня- волонтерські справи, після початку комендантської години - заняття музикою. В цей час ми всі побачили кадри руйнувань у центрі, в Палаці Праці, і я одразу ніби відчув ту музику яка могла б там звучати, в зруйнованому дворі за красивими історичними воротами. Забігаючи наперед, скажу що саме в тій локації ми так нічого і не зняли, саме з соло віолончельним проектом. Зняли трохи пізніше, і в чудовій компанії - у квітні ми записали там відео зі струнним квінтетом, на запрошення Святослава Вакарчука, разом з ним зігравши акустичну версію пісні Океану Ельзи "Обійми", що була представлена на венеціанській бієнале. А на той час я поділився ідеєю з Олександром Осіповим про музику на тлі руїн і наше бажання відбудувати місто в майбутньому, загоїти ці шрами війни після нашої Перемоги. А на той час ми чекали коли настане хоч трохи тепліше на вулиці, бо екстремальні -15 на початку березня не давали втілити ідею одразу. В цей час інші українські музиканти починали свої благодійні онлайн проекти з бомбосховищ та закритих студій, музика починала входити у новий інформаційний простір нової реальності

Дивним чином початок проекту, тобто перший день публікації відео, співпав з моїм власним Днем Народження. До того ми вже відзняли три відео на трьох локаціях, як тільки стало тепліше. Хоча температуру близько нуля важко такою назвати, але ми все ж таки мали змогу робити короткі виїзди на локації, щоб за один-два дублі відзняти чергову частину з сюїти Баха. Вибір музики для кожної з локацій був більше моїм рішенням, вибір самих локацій - більше Олександра, але все ми обговорювали і вирішували спільно. Процес зйомок був швидкий, з великим фактором випадковості, трохи екстремальний, я б навіть сказав азартний. Приїхати на локацію, швидко припаркуватись, поставити камеру на штативі, зіграти і поїхати. Швидко, бо ми намагалися по можливості зробити процес більш безпечним, всі локації були в центрі, який у той час часто ставав ціллю для ворогів. На вулицях майже нікого не було, лише поодинокі люди що йшли за водою або в пошуках інших необхідних речей. Місто здавалося абсолютно пустим, на дорогах стояла спалена ворожа техніка, черги були лише біля магазинів що працювали, та за гуманітарною допомогою.

Усі дні зйомок були дуже багаті на враження. У процесі наша ідея трансформувалась і вдосконалювалась. Музика що мала звучати в місцях які ми вибрали, об'єдналась в концепцію проекту - ми вирішили записати всю сюїту Й.С.Баха номер 5 до мінор. Це найдраматичніша і найвиразніша частина з усього циклу його сюїт для віолончелі соло. Загалом, існує версія, що побудування всього цього циклу сюїт, його тональний план та семантичні фігури, відсилають до біблійного сюжету Нового Заповіту, де структурно закладений опис життя Христа, так само як в структурі католицької меси. І його п'ята частина - символ Розп'яття, а шоста сюїта - Воскресіння. Мені дуже відізначалася така ідея - як Спаситель страждає, спокуюючи гріхи світу, так і Україна страждає за весь цивілізований світ, у боротьбі з темрявою, і має перемогти і воскреснути, символічно відновивши усе зруйноване.

Найщемливе місце в якому ми робили запис - для мене це метро. Я вперше спустився до підземки за довгий час з початку повномасштабного вторгнення, і побачив цілий дивний світ, ці локації постали зовсім в іншому світлі, побачив як люди живуть і продовжують працювати, навчатися, жити разом, турбуватися про своїх ближніх та домашніх улюбленців. Знати що вони тут в безпеці, бачити як вони розчужуються, почувши музику, було дуже сильним враженням. В інших локаціях відчувалась дуже різна атмосфера, інколи було дуже важко грати музику в тих місцях де прямо відчувалося що під обстрілами що спричинили руйнування, постраждали люди. В одній з локацій ми стали свідками влучання ракети за квартал від нас і це був наймерзенніший звук що я будь-коли чув. На адреналіні після побаченого грав в півтори рази швидше ніж треба, ми зберегли той запис як живу історію. Але в той самий час, ми вірили що робимо важливу справу, і всі оточуючі підтримували і допомагали. Загалом, під час роботи над проектом сталося дуже багато важливих знайомств, з тими хто був поруч а також з тими хто допомагав, цікавився і писав онлайн. Інколи здавалося що в такий час будь-яка ініціатива працює неймовірно легко, просто скажи що треба, зроби дзвінок і все можливо. Бо поруч всі свої. На той час в місті була невелика кількість людей і здавалося що всі знають одне одного особисто. З першого ж дня публікації наше перше відео набуло широкого розголосу, після репостів в українських новинах запис розповсюдився у музичних колах по всьому світу і коли я побачив на сторінці репост всесвітньо відомого американського віолончеліста Йо-йо-ма, якого ми вивчали в школах та купували

Його записи, я зрозумів що ми зробили, навіть, більше ніж сподівалися, та привернули увагу до нашого рідного міста на війні. Згодом до нього доєдналися низка інших дуже відомих віолончелістів і я знав що ми точно були почуті.

Кошти що люди надсилали щоб допомогти ми передавали волонтерам. Решту коштів, які я збирав не особистий рахунок, перевів на допомогу Харківському Музичному Коледжу та Харківському Університету Мистецтв. Я вірю, що відновлення нашого рідного міста буде важливим та яскравим прикладом того, що любов та віра людей перемагає будь-яке зло, що мистецтво може бути силою, а кожен з нас вкладає свою частину в спільну Перемогу.

Слава Україні!